

Teekäibia ning Ingel.

Kui üks Teekäibia, kes Jummalat kartis, omma teekõnde peale käis, siis tuli üks Ingel inimeste näoga temmale seltsimehheks. Nemmad hakkasid neist Jummalale immelikkudest asjadest kõnelda. Oh! ütles se teekäibia: hea meelega tahaksin ma ommeti jummalale nou näha! Se Ingel kostis: ei saa sedda küll mitte, agga niidagid pead sa ommeteggi sest näha saama se samma tee peale. Kui nüüd pääw olli loja läinud, siis nemmad läksid ühhe koddanikke jure õfeks, kellel es olli küll pahis warrandust, agga kes üks õige ning ustaw inimenne olli. Said nemmad sisse läinud, siis perremees tõstis ette, mis Jummal olli annud, ja nemmad sõid ning läksid pärrast sedda magama. Kest õfel ärratas se Ingel omma seltsimeest ülles ja jubbatas teda roowi alla ning wõttis talle tuftu misga ta sütas

ello mala põllema. Se Teekäibia kohlus ärra ja ütles: Sa olled jo hul! mis sa teed? Kus se, se hea eest, mis ta meitele on teinud? Ingel kostis: olle wait, küll sa pead jummalale nou näha saama — Kui nüüd se hone põlles, ärratas se Ingel sedda perremeest ülles ja Ingel ning teekäibia läksid ärra. Kahhe aasta pärrast läksid need kaks seddasamma teed, ja Ingel ütles teekäibia wasto: lähme senna sisse, meite endise perremehhe jure. Teekäibia ütles: Kuuda julgeme meie küll senna sisse minna, et meie nisaggust pahhandust olleme temmale teinud? Ingel kostis: Tulle agga minnoga ja tee, mis minna ütlen. Said nemmad senna tulnud, et tahha siis ennam Teekäibia sedda kohta tunda, sest se mataisfand olli ennesele suure hone ülles ehitand ja jummalale õnnistus olli keikis põlis näha. Mataisfand tuli neile wasto, ja wettis neid aqaste wasto.